

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Nu håber jeg ikke, at fru Helle Sjelle bliver vred på mig over, at hun har en sag, der er sådan lidt svær at se logikken i. Det er jo trods alt ikke mig, der har bedt Det Konservative Folkeparti om at indtage det der lidt vanskelige synspunkt.

Jeg skal bare i forlængelse af det foregående sige, at jeg godt kan forstå tankegangen om, at nu har det statslige niveau løst en udviklingsopgave, og nu kan den overtages af private. Sådan kunne der være meget fornuft i at tænke, og vi er ret fordomsfri på det punkt.

Men er der så efter fru Helle Sjelles opfattelse nogen sikkerhed for, at den meget betydelige viden, der er opbygget på den her arbejdsplads med hensyn til pesticidfri produktion, bliver overtaget af det private, og at der vil være et udbud af tilsvarende giftfri planter på det private marked til en billigere eller samme pris? Er der nogen som helst sikkerhed for det?

Kl. 15.40

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Det har jeg en forhåbning om at der er. Og jeg vil sige, at hvis ikke det viser sig, at der er en efterspørgsel efter de her ting og man ikke kan matche det på det private marked, jamen så er der jo en ny situation, og så må vi selvfølgelig se på den, men det må vi jo så se på til den tid.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Jørn Jespersen som ordfører.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg vil gerne fortsætte, hvor fru Helle Sjelle slap, for det er naturligvis korrekt, at hvis det viser sig, at planteskolen ikke fortsætter, og at det private marked ikke kan levere de pågældende planter, så er der en ny situation. Men lad os så lige prøve at overveje: Hvad er det så for en situation, vi risikerer at komme i?

Ja, det er en situation, hvor statens produktion af pesticidfri planter er ophørt, det er en situation, hvor Fosdal Planteskole er lukket, og det er en situation, hvor de private siger: På de udbudsbetingelser, der er stillet, ønsker vi ikke at levere, det er der ikke forretning nok i, og desuden mangler vi også noget viden.

Så står det offentlige altså i den situation, at vi ikke kan få planter produceret uden giftstoffer til den fremtidige skovrejsning, og der kunne jeg da egentlig godt tænke mig at få at vide, hvor-

dan regeringen inklusive Det Konservative Folkeparti så vil tackle den nye situation, som fru Helle Sjelle forudsiger. Skal man så opgive at lave skovrejsning med pesticidfri planter i den situation? Eller skal man opbygge ekspertisen en gang til – og betale for det? Eller skal man betale en merpris til de private for at gå ind i den her produktion og dermed altså få mindst muligt miljø for pengene, fordi man betaler mere for det, man havde i forvejen, end man havde behovet? Det synes jeg er interessante spørgsmål, og dem kunne jeg godt tænke mig at få et svar på. Jeg får det nok ikke.

Situationen er jo den, at vi har haft velfungerende planteskoler, som har lavet et glimrende udviklingsarbejde og er kommet frem til – efter møje og besvær og en stor indsats – at udvikle planteproduktion stort set uden brug af pesticider. Det tog nogle år, man skulle gøre mange erfaringer, man skulle arbejde hårdt med det, men det lykkedes. Den situation var vi kommet i her frem til 2003.

Af uforklarlige grunde vælger miljøministeren så, at det skal lukke, ikke noget med at rationalisere og sammenlægge, statslig planteproduktion skal bare ophøre. Det virker som en ureflekteret ideologisk beslutning om, at det her bare skal privatiseres, koste hvad det vil og uanset fornuft.

Hermed spilder man også store investeringer, en stor indsats, som ikke længere kommer til sin ret, man har ingen sikkerhed for, at plantebehovet i fremtiden kan dækkes, og det er ikke rigtigt, at den naturnære drift vil betyde, at behovet falder meget, for der vil stadig væk være plantning af løvtræer i ensartede nåletræsbevoksninger, og der vil stadig væk – især hvis man lever op til sine målsætninger – være et meget stort behov for planter til skovrejsning.

Man gør det også i en situation, hvor man ikke aner, hvad det udbud, man taler om, vil medføre. Kan det dækkes? Til hvilken pris? Af hvem?

Det eneste, man har at henholde sig til, er et brev fra Hedeselskabet, hvor man skriver, at det behov vil man da gerne dække, men intet om på hvilke betingelser og til hvilken pris.

Det er en ualmindelig sjusket måde at træffe beslutninger på, både i forhold til økonomi, i forhold til miljø og i forhold til de mennesker, det omhandler.

Så er det blevet sagt flere gange, at kommunen jo bare kan overtage det. Sagen er, at det altså ikke er så enkelt for en kommune at overtage